

VASARSVĒTKI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Apd 2:1–4, Jņ 14:16, Apd 2:5–13, JI 2:28–32, Apd 2:22–39, Ps 110:1–3.

ATMIŅAS PANTS:

“Redzi, šo Jēzu Dievs ir augšāmcēlis, tam mēs visi esam liecinieki. Ar Dieva labo roku paaugstināts un saņēmis no Tēva apsolījumu par Svēto Garu, Viņš to izlēja, kā jūs redzat un dzirdat” (Apd 2:32, 33).

“**V**asarsvētki” ir no vārda “pentēkostē”, kas ir grieķu apzīmējums jūdu Nedēļu svētkiem (2Moz 34:22). Tie pazīstami arī kā “pirmo augļu diena” (4Moz 28:26). Apzīmējums nozīmē “piecdesmitais” un ir ieguvis savu nosaukumu no tā, ka svētki tika svinēti piecdesmitajā dienā no miežu kūlīša upurēšanas pirmajā dienā pēc Pashā svētkiem. Tā bija prieka un pateicības diena, kad Israēla ļaudis Kunga priekšā nesa kviešu ražas pirmos augļus (2Moz 34:22).

Svētki vēlāk kļuva par atbilstošu simbolu pirmajai garīgajai kristīgās draudzes ražai, kad Svētais Gars tika izliets bagātīgāk nekā jebkad iepriekš, un 3000 cilvēku tika kristīti vienā dienā (Apd 2:41). Sekojot pēc Jēzus debesbraukšanas un Viņa paaugstināšanas Debesīs, šī Gara izliesšanās bija pēkšņs, pārdabisks notikums, kas pārveidoja apustuļus no vienkāršiem un nepazīstamiem galilejiešiem par vīriem ar pārliecību un drosmi, kas izmainīs pasauli.

Vasarsvētkus bieži sauc par draudzes dzimšanas dienu, laiku, kad Kristus sekotāji, jūdi un (vēlāk) pagāni, tika likumīgi atzīti kā Dieva jaunā kopiena virs zemes.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. jūlijā.

Gara nākšana

Paklausot Jēzus pavēlei, ticīgie gaidīja Jeruzālemē Gara apsolījumu, un viņi gaidīja de- dzīgās lūgšanās, sirsnīgā nožēlā un slavēšanā. Kad pienāca tā diena, viņi “visi bija kopā vienā vietā” (Apd 2:1), iespējams, tajā pašā augšistabā no Apd 1. nodaļas. Tomēr drīz viņiem būs jāpārvietojas uz daudz publiskāku vietu (Apd 2:6–13).

Izlasi Apd 2:1–3. Kādi pārdabiski elementi pavadīja Gara izliešanos? _____

Aina bija saspringta. Vispirms bija pēkšņs troksnis no debesīm, kas atgādināja mežonīgas vētras aurošanu un piepildīja visu telpu. Tad kaut kas līdzīgs uguns liesmām parādījās un nolaidās pār tiem, kas tur bija.

Vējš un uguns Rakstos bieži tiek saistīti ar “teofāniju” vai dievišķu atklāšanos (piemēram, 2Moz 3:2, 19:18, 5Moz 4:15). Vējš un uguns var tikt izmantoti arī Dieva Gara attēlošanai (Jņ 3:8, Mt 3:11). Vasarsvētku gadījumā, lai arī kāda būtu precīzā šī fenomena nozīme, tās bija zīmes, kas ievadīja unikālu brīdi glābšanas vēsturē – apsolīto Gara izliešanos.

Gars ir darbojies vienmēr. Tā ietekme uz Dieva ļaudīm Vecās Derības laikos bieži ir atklājusies ievērojamā veidā, bet nekad visā pilnībā. “Patriarhālā laikmeta laikā Svētā Gara ietekme bieži bija atklājusies acīmredzamā veidā, bet nekad visā pilnībā. Tagad, paklausot pasaules Glābējam, mācekļi izteica savus lūgumus pēc šīs dāvanas, un Kristus Debesis pievienoja savus aizlūgumus. Viņš prasīja Gara dāvanu, ko izliet pār Saviem ļaudīm.” (E. Vaita “Apustuļu darbi” 37. lpp.)

Jānis Kristītājs paredzēja gaidāmā Mesijas Gara kristības (Lk 3:16, salīdzini ar Apd 11:16) un Jēzus pats atsaucās uz tām vairākas reizes (Lk 24:49, Apd 1:8). Šai izliešanai vajadzēja būt Viņa pirmajai starpnieciskajai rīcībai Dieva priekšā (Jņ 14:16, 26, 15:26). Vasarsvētkos apsolījums tika piepildīts.

Lai gan kristības ar Garu Vasarsvētkos bija unikāls notikums, kas bija saistīts ar Jēzus uzvaru pie krusta un paaugstināšanu Debesīs, piepildīšana ar Garu ir piedzīvojums, kam pastāvīgi jāatkārtojas ticīgo dzīvē (Apd 4:8, 31; 11:24; 13:9, 52; Ef 5:18).

Kādi pierādījumi tev ir tam, ka Gars darbojas tavā dzīvē? _____

Dāvana runāt mēlēs

Apd 2:4 Gara dāvana atklājās runāšanā mēlēs. Tomēr šī dāvana bija tikai viena no daudzajām un dažādajām Gara izpausmēm (Apd 10:45, 46; 19:6). Citas ir nākotnes paredzēšana (Apd 11:28), atklāsmes (Apd 7:55), iedvesmota runāšana (Apd 2:8, 28:25), dziedināšana (Apd 3:6, 12; 5:12, 16) un kalpošanas spējas (Apd 6:3, 5).

Runāšana mēlēs Vasarsvētkos nenotika tāpēc, ka tas ir vistipiskākais vai vissvarīgākais pierādījums Gara dāvanai. Tā atklājās, lai uzsāktu draudzes pasaulplašo misiju. Tas ir, aicinājums, kas dots Apd 1:8, prasīja mēlēs runāšanas dāvanu. Ja apustuļiem bija jāpārvar kultūras barjeras un jāaizsniiedz zemes malas ar evaņģēliju, viņiem bija jābūt spējīgiem runāt to cilvēku valodās, kam vajadzēja dzirdēt, kas viņiem ir sakāms.

Izlasi Apd 2:5–12. Kāds ir pierādījums tam, ka Vasarsvētkos apustuļi runāja eksistējošās svešvalodās? _____

Ir aprēķināts, ka 1. gadsimtā pasaulē bija 8–10 miljoni jūdu un ka līdz pat 60% no tiem dzīvoja ārpus Jūdejas. Daudzi, kas bija ieradusies Jeruzālemē uz svētkiem, nāca no svešām zemēm un neprata runāt aramiešu valodā, kurā toreiz runāja Jūdejas jūdi.

Nav šaubu, ka lielākā daļa, kas atgriezās Vasarsvētkos, bija jūdi no dažādām zemēm, kas nu varēja dzirdēt evaņģēliju savā dzimtajā valodā. To, ka apustuļi runāja eksistējošās svešvalodās, nevis ekstatiski murmināja kaut ko nesaprotamu, pierāda termins “dialektos” (Apd 2:6, 8), kas nozīmē tautas vai reģiona valoda (salīdzini ar Apd 21:40, 22:2, 26:14). Tāpēc ir skaidrs, ka viņi runāja jūdu dažādajās valodās. Brīnums bija tas, ka vienkārši galilejieši tagad varēja runāt valodā, kurā viņi neprata sazināties pirms dažām stundām. Vietējiem jūdiem, kas bija notikušā aculiecinieki, bet nezināja šīs valodas, vienīgais iespējamais izskaidrojums bija tas, ka apustuļi bija piedzērušies, jo izdvesa dīvainas skaņas, kas viņiem neko nenozīmēja. “Citi izsmejot runāja: ‘Tie ir sadzērušies jaunu vīnu.’” (Apd 2:13).

Viņu acu priekšā notiek spēcīga Dieva atklāšanās, un tomēr šie cilvēki domā, ka tas ir tikai alkohola reibums? Kā mēs varam būt uzmanīgi, lai paši nebūtu tik garīgi akli? _____

Pētera svētruna

Apsūdzība reibumā deva Pēterim iespēju paskaidrot, kas bija noticis. Savā runā apustulis vispirms norādīja uz Rakstiem (Apd 2:16–21), aprakstot Gara izliešanos kā pravietojuma piepildījumu.

Salīdzini Apd 2:17 ar JI 2:28. Kā Pēteris saprata Joēla pravietojuma laika piepildījumu? _____

Joēla pravietojums bija par nākotnes laiku glābšanas vēsturē (JI 2:32), ko raksturos vairākas zīmes dabas pasaulē un bagātīga Gara izliešanās (JI 2:28–31). Skaidrojot Vasarsvētku notikumu šī pravietojuma gaismā, Pētera nodoms bija uzsvērt šī brīža vēsturisko nozīmi. Bet ir kāda svarīga atšķirība, kā viņš citē Joēlu. Praviēša lietotā “pēc tam” (JI 2:28) vietā, kas norāda uz nekonkrētu laiku nākotnē, Pēteris saka “pēdējās dienās” (Apd 2:17), norādot, ka ir sācies pēdējais cēliens lielajā glābšanas drāmā. Tas, protams, nav pilns pēdējo dienu apraksts, bet ir pierādījums augstajai neatliekamības izjūtai, kas raksturoja agrīno draudzi. Viņi nezināja, kad nāks gals, bet bija pārliecināti, ka nebūs ilgi jāgaida.

Izlasi Apd 2:22–32. Kas bija galvenā doma Pētera evaņģēlija līdzdalīšanā? _____

Pēc Vasarsvētku pravietiskās nozīmes atklāšanas Pēteris pievērsās neseniem notikumiem – Jēzus dzīvei, nāvei un augšāmcelšanai. Tomēr augšāmcelšana ir tā, uz kuru ir likts lielāks uzvars, jo tā aino izšķirošo faktoru evaņģēlija stāstā. Pēterim augšāmcelšanās bija augstākais Jēzus attaisnojums (Apd 2:22, 27), un viņš citēja Rakstus, lai paskaidrotu savu izpratni par augšāmcelšanas nozīmi.

Tā kā Jēzus bija Mesija, nāve Viņu nevarēja aizturēt. Tāpēc Pēterim un visiem Jaunās Derības rakstniekiem augšāmcelšanās kļuva par spēcīgu pierādījumu ne tikai Jēzum kā Mesijam, bet visai kristīgajai glābšanas vēstij.

Jēzus paaugstināšana

“Ar Dieva labo roku paaugstināts un saņēmis no Tēva apsolījumu par Svēto Garu, Viņš to izlēja, kā jūs redzat un dzirdat” (Apd 2:33).

Runas trešajā daļā Pēteris atgriežas pie jautājuma par runāšanu mēlēs, kas visvairāk piesaistīja cilvēkus. Tā vietā, lai būtu piedzērušies, kas būtu dīvaini deviņos no rīta (Apd 2:15), ticīgie runāja mēlēs, jo Svētais Gars bija tikko izlējis no Debesīm.

Izlasi Apd 2:33–36. Kāda ir saistība starp Jēzus paaugstināšanu pie Dieva labās rokas un Gara izliešanos? _____

Dieva labā roka ir autoritātes stāvoklis (Ps 110:1–3). Pētera arguments, ko viņš balsta uz Rakstiem, ir tas, ka Jēzus izlēja Garu pār saviem sekotājiem tāpēc, ka Viņš Debesīs ir paaugstināts šādā stāvoklī. Paaugstināšana nepiešķir Jēzum statusu, kāds Viņam iepriekš nebūtu bijis (Jņ 1:1–3, 17:5), bet gan norādīja uz Tēva augstāko apstiprinājumu Viņam kā Kungam un Glābējam (Apd 2:36).

Šis notikums patiesībā aizved mūs pie vienas no vissvarīgākajām tēmām Rakstos: kosmiskā konflikta starp labo un ļauno. Doma ir tāda, ka Gars nevarēja nākt pilnībā, kamēr Jēzus nebija paaugstināts (Jņ 7:39), un Jēzus nebūtu paaugstināts, ja Viņš nebūtu uzvarējis pie krusta (Jņ 17:4, 5). Citiem vārdiem, Jēzus paaugstināšana bija nosacījums Gara nākšanai, jo tā norādīja uz Dieva apstiprinājumu Jēzus paveiktajam pie krusta, ieskaitot tā sakāvi, kas bija uzurpējis šīs pasaules pārvaldību (Jņ 12:31).

Grēka ienākšana pasaulē meta ēnu uz Dievu. Jēzus nāve bija nepieciešama ne tikai tāpēc, lai atpirktu cilvēkus, bet arī lai attaisnotu Dievu un atklātu sātanu kā krāpnieku. Glābšanas laikmets bija sācis darboties jau Jēzus kalpošanā (Lk 4:18–21). Kad Viņš izdzina dēmonus vai piedeva grēkus, Viņš atbrīvoja sātana gūstekņus. Tomēr krusts bija tas, kas deva Viņam tiesības to darīt. Tāpēc tad, kad Kristus upuris bija atzīts Debesīs, sātans saņēma izšķirošo triecienu un Gars tika izliets, lai sagatavotu ļaudis Kristus nākšanai.

Pirmie augļi

Pētera vārdi aizskāra klausītājus līdz sirds dziļumiem. Daži no viņiem varēja būt starp tiem, kas pirms dažām nedēļām bija prasījuši Jēzus krustā sišanu (Lk 23:13–25). Bet tagad, pārliecinājušies, ka Jēzus no Nācaretes patiešām bija Dieva sūtītais Mesija, viņi dvēseles sāpēs izsaucās: “Ko lai mēs darām?” (Apd 2:37).

Izlasi Apd 2:38. Kādi ir divi galvenie nosacījumi piedošanai? _____

Nožēla nozīmē radikālas dzīves virziena izmaiņas, novēršanos no grēka (Apd 3:19, 26:20), nevis vienkārši skumjas vai žēlumu. Roku rokā ar ticību patiesa nožēla ir Dieva dāvana, bet, līdzīgi visām dāvanām, tā var tikt noraidīta (Apd 5:31–33, 26:19–21, Rm 2:4).

Kopš Jāņa Kristītāja laikiem nožēla bija saistīta ar kristībām (Mk 1:4). Tas ir, kristības kļuva par nožēlas izpausmi, par rituālu, kas simbolizēja grēku nomazgāšanu un morālu atjaunošanos, ko radīja Svētais Gars (Apd 2:38, 22:16, salīdzini ar Tit 3:5–7).

Izlasi Apd 2:38, 39. Kāds īpašs apsolījums ir dots tiem, kas nožēlo un tiek kristīti? _____

Cilvēkiem Vasarsvētkos tika piedāvāta ne tikai grēku piedošana, bet arī Gara pilnība personīgai izaugsmei, kalpošanai draudzē un īpaši misijai. Tā varbūt bija vislielākā no visām svētībām, jo vienīgais iemesls, kāpēc draudze pastāv, ir labās evaņģēlija vēsts izplatīšana (1Pēt 2:9). Sākot no šī brīža, viņiem būs pārlicība par glābšanu un Svētā Gara spēks, kas padarīs viņus spējīgus veikt misiju, uz ko draudze ir aicināta.

Kāpēc izpratne par to, ka mums ir “grēku piedošana”, ir tik svarīga ikvienam, kas grib pasludināt evaņģēliju? Galu galā, kādu cerību mēs varam piedāvāt citiem Jēzū, ja mums tās nav pašiem?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Svētā Gara izliešanās Vasarsvētkos atklāja svarīgo patiesību par to, kas notika Debesīs un kā Dievs Tēvs pieņēma Kristus upuri par pasaules grēkiem. Gara izliešanās parādīja arī to, ka tagad ir sācies Kristus darbs Debesīs mūsu labā, pateicoties Viņa upurim virs zemes. Šie pārsteidzošie notikumi vairāk ir brīnišķīgās patiesības atklāšanās, ka Debesis un zeme ir savienotas tādā veidā, ka mēs to tagad nevaram saprast.

“Kristus debesbraukšana bija signāls, ka Viņa sekotājiem ir jāsaņem apsolītās svētības. [...] Kad Kristus izgāja cauri Debesu vārtiem, Viņš tika kronēts, eņģeļu pielūgsmes apņemts. Tiklīdz šī ceremonija bija pabeigta, Svētais Gars bagātīgā straumē nolaidās pār mācekļiem, un Kristus patiešām bija pagodināts ar to godību, kāda Viņam bija kopā ar Tēvu visā mūžībā. Vasarsvētku izliešanās bija Debesu paziņojums, ka Pestītāja inaugurācija ir pabeigta. Saskaņā ar Viņa apsolvījumu, Viņš bija Saviem sekotājiem sūtījis Svēto Garu no Debesīm kā zīmi tam, ka Viņš kā priesteris un ķēniņš ir saņēmis visu varu Debesīs un virs zemes un ir Svaidītais pār Saviem ļaudīm.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi” 38., 39. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko draudze var piedzīvot no Vasarsvētkiem savā dzīvē mūsdienās? Kas ir atkārtojams un kas nav?
2. Pakavējieties vairāk pie fakta, ka Pēteris Jēzus augšāmcelšanai atvēlēja tik svarīgu daļu savā Vasarsvētku vēstī. Augšāmcelšanos vēl pārsteidzošāku padarīja tas, ka, lai arī ko jūdi domāja par gaidāmo Mesiju, neviens negaidīja, ka Mesija tiks augšāmcelts no mirušajiem. Tas nebija tas, ko Mesijas nākšanu gaidošie bija iztēlojušies. Kādas mācības mēs varam no tā mācīties par to, cik ļoti mums ir jāzina, ko māca Bībele, lai arī kādas ir pēdējā laika populārās mācības?
3. Apd 2:38 runā par vajadzību tikt kristītam. Vai tas nozīmē, ka ikviens, kas tic Jēzum, bet ir nomiris, nesagaidot kristības, noteikti būs pazudis? Pamato savu atbildi.